

závěr, že obžalovaný chtěl projevem docílit, by farář svolil k pohřbení, nelze tento závěr označiti ani za nelogický ani vytknouti vadu nedostatku důvodů, ano jeho odůvodnění jest spatřovati již v onom předchozím skutkovém zjištění rozsudku o příčině, účelu a průběhu zakročení obžalovaného u faráře. Bylo proto zmateční stížnost jako zřejmě nedůvodnou a pokud se dovolává hmotněprávního důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. jako po zákonu neprovedenou ve smyslu § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 a 2 novely k trestnímu řádu zamítnouti již v zasedání neveřejném.

Čís. 3638.

Skutková podstata zločinu utržení na cti nevyžaduje, by udavatel vymyšleného zločinu byl prvním, od něhož se vrchnost dovídá o domnělém zločinu (o pachateli); stačí, když úmyslným sdělováním neb opakováním obvinění posiluje udání učiněné již jinou osobou, pokud se týče podezření vzbuzené u vrchnosti již jinými určitými skutečnostmi a čerpané z jiných pramenů.

Utržení na cti obviněním ze zločinu svádění k loupežné vraždě.

Trestní řád v ustanovení § 323 odst. 2 ponechává porotnímu soudu úplnou volnost v úpravě otázky podle povahy případu, namně, které skutečnosti mají se shrnouti do otázky jediné nebo mají býti předmětem otázek zvláštních.

Nejde o zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., dal-li porotní soud při úpravě otázek ke všem hlavním otázkám (na zločin loupežné vraždy, utržení na cti, těžkého uškození na těle a na přestupek krádeže) společné nedílné otázky dodatkové na okolnosti trestnost vylučující.

Zákonem ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. byly organizovány soudní lékařské rady jakožto nejvyšší instituce znalecké v oboru lékařské vědy a soudního lékařství; jejich posudkem byl nahrazen dřívější posudek lékařské fakulty.

Soudní lékařské radě přísluší přezkoumávání posudku znalců soudem již slyšených; instančně stojí výše; jest nejvyšší institucí znaleckou; odlišnost jejího názoru od mínění znalců dříve slyšených není důkazem nesprávnosti jejího úsudku.

Posudek soudní lékařské rady podléhá přezkoumání soudu, jemuž má sloužiti za podklad jeho rozhodování; soudu jest ponechána volnost žádati od soudní lékařské rady objasnění nebo dodatečný posudek, neposkytuje-li posudek podaný soudní lékařskou radou úplné vysvětlení, po případě vyžádati si posudek od jiné soudní lékařské rady (§ 126 odst. třetí tr. ř.).

Přezkoumání interního postupu soudní lékařské rady při podávání posudku jest nepřípustné.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Zm II 103/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního

soudu ve Znojmě ze dne 23. února 1929, jímž byl stěžovatel odsouzen pro zločin vraždy loupežné podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., zločin utržení na cti podle §§ 209, 210 písm. b) tr. zák., zločin těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák. a pro přestupek krádeže podle §§ 171, 460 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku číselně i svým provedením jen zmatečnost podle § 344 čís. 5 a 6 tr. ř. Zmatečnost podle čís. 6 spatřuje v tom, že porotní soud při úpravě otázek dal ke všem čtyřem hlavním otázkám, znějícím na zločiny loupežné vraždy, utržení na cti a těžkého ublížení na těle, jakož i na přestupek krádeže, dvě společné, nedílné otázky dodatkové (VI a VII) na okolnosti trestnost vylučující. Tvrdí, že touto úpravou otázek bylo znemožněno porotcům, by přezkoumali příčetnost obžalovaného při jednotlivých trestných činech, a byli prý tím nesporně uvedeni v omyl, takže na všechny otázky odpověděli kladně (správně na VI a VII dodatkovou záporně), ačkoliv prý výsledky průvodního řízení možnost toho vylučují; výrok porotců měl býti porotnímu soudu popudem k opravovacímu řízení podle § 331 tr. ř. Svým provedením zdůrazňuje stížnost tuto výtku zejména ve směru odsouzení pro zločin loupežné vraždy a utržení na cti; uplatňování tohoto zmatku není však odůvodněno. Trestní řád v ustanovení § 323 odst. 2 ponechává porotnímu soudu úplnou volnost v úpravě otázky podle povahy případu, najmě, které skutečnosti mají se shrnouti do otázky jediné aneb mají býti předmětem otázek zvláštních. Bylo zajisté účelné a odůvodněné potřebou přehlednosti, když porotní soud, by zabránil zbytečné, stereotypické čtveré opakování se těchže dvou dodatkových otázek u každého zažalovaného trestného činu, znějících na skutkovou okolnost trestnost vylučující jednak podle § 2 a) tr. zák., jednak podle b), dal je jen jednou s poukazem na všechny hlavní otázky. Nelze tvrditi, že jejich úprava: »pro případ přisvědčení hlavním otázkám I., II., III., IV. nebo kterékoliv z nich« byla neurčitá a nejasná; naopak, doslov: »spáchal« (VI. dodat. otázka), pokud se týče »vykonal« (VII. dodat. otáz.) obžalovaný činy uvedené v oněch hlavních otázkách, ke kterým bylo přisvědčeno« plně odpovídá ustanovení § 323 odst. 1 tr. ř. a jest srozumitelné. Poučení, které dal předseda porotního soudu porotcům a které na návrh obhajoby jest podle stenogramu zapsáno v protokole o hlavním přelíčení, prokazuje, že porotci byli — nehledíc k ustanovení § 326 posl. odst. tr. ř. — též výslovně upozorněni na možnost (§ 328 tr. ř. odst. 2) připojení k odpovědi stručné omezení (. . . »avšak nikoliv s těmi neb oněmi okolnostmi v otázce uvedenými«), nebo vyžádati si od soudu dodatečné poučení v případě pochybností o postupu. Není tudíž stížnost v právu, tvrdíc, že vytknutým postupem soudu byli porotci uvedeni v omyl a že bylo jim znemožněno usuzovati jasně, zda vykonal obžalovaný ten který čin při úplném vědomí nebo ve střídavém pomnutí smyslů, a popírá takto jen zcela neodůvodněně opak vyplývající jasně i z doslovu otázek, i z poučení předsedy porotního soudu.

Ve směru odsouzení obžalovaného pro zločin utržení na cti dovozuje zmateční stížnost nedostatek skutkové podstaty tohoto trestného činu, zejména prý nedostatek skutkových náležitostí pro vyšší trestnost podle § 210 b) tr. zák. Míní-li, že čin obžalovaného, jeho obvinění a udání Gustava V-a u vrchnosti ze zločinu svádění k loupežné vraždě a uvedení jeho takto ve větší nebezpečení, nemá ve výsledku trestního řízení skutkového podkladu, tento z trestního řízení vyplývající že nedostačuje k právnímu podřadění činu pod normu §§ 209, 210 b) tr. zák., jsou tyto vývody pochybené. Zažalovaný čin musil býti ve smyslu §§ 318 a 322 tr. ř. nezbytně předmětem hlavní (II.) po případě dodatkové (V.) otázky; vývody stížnosti, oprávněnost výroku porotců v části té popírající, jsou jen nepřipustným brojením proti jich přesvědčení, nabytému v důsledku jich práva na volné uvažování a hodnocení průvodů (§ 326 tr. ř.). Stížnost ani nepraví, že by podle tvrzených skutečností onen čin stěžovatelův měl spadat pod jiný trestní zákon a že by takto porotcům měla býti dána též jiná, eventuelní otázka, umožňující jim ve směru tom výrok; omezuje se jen na prosté popírání viny a vyzvedání těch okolností, které kromě udání obžalovaného byly podkladem pro podezření spoluviny Gustava V-a na loupežné vraždě a podle mínění stížnosti dokazují, že obžalovaný svým udáním neuvedl Gustava V-a v nebezpečí trestního stíhání (nepřispěl ke zvýšení nebezpečení). Aniž by však zmateční stížnost uplatňovala výtku podle § 344 čís. 8 tr. ř., přehlíží, že výrok poroty jest ve shodě s právním poučením předsedy porotního soudu, jak jest protokolováno podle stenogramu; z toho jest patrné, že porotci byli upozorněni v podstatě i na veškeré ony okolnosti činu obžalovaného provázející, z nichž stížnost nyní dovozuje, že trestní řízení proti Gustavu V-ovi bylo zahájeno a vedeno v důsledku shluku okolností, jež na něho vrhly podezření bez přičinění stěžovatelova. Nemůže tudíž zmateční stížnost tvrditi oprávněně, že porotcové, přisvědčivší na II. hlavní a V. dodatkovou otázku, zřejmě se mýlili, a naznačovati takto, že tím byl snad dán předpoklad pro opatření porotního soudu podle § 332 tr. ř. Vždyť skutková podstata zločinu utržení na cti nevyžaduje, by udavatel vymyšleného zločinu byl prvním, od něhož se vrchnost dovídá o domnělém zločinu (o pachateli), stačí, když úmyslným sdělováním neb opakováním obvinění posiluje udání učiněné již jinou osobou, pokud se týče podezření vzbuzené u vrchnosti již jinými určitými skutečnostmi a čerpané z jiných pramenů. (Srov. též rozh. sb. n. s. čís. 1525, 2625, 3026, 3073.)

Odůvodněnou není ani výtku zmateční stížnosti, že porotní soud opomenul provést pro výrok porotců řízení podle § 331 tr. ř. Zmateční stížnost neuplatňuje vůbec číselně zmatečnost rozsudku z důvodu § 344 čís. 9 tr. ř., nepokouší se ani způsobem svého dolíčení prováděti tento zmatek jen letmo naznačený, neuvádí, v čem by měly býti spatřovány ony § 331 tr. ř. předpokládané vady porotního výroku, jeho nejasnost, neúplnost nebo rozpor se sebou samotným; ty bylo by lze vyvozovati jediné z odpovědí porotců na otázky, po případě ze vzájemné jich nesrovnalosti a protismyslnosti, ne však z jich domnělého a jen zmateční stížností ustrojeného rozporu s výsledky trestního řízení. Provádějíc dů-

vod zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř. tvrdí zmateční stížnost, že posudek soudní lékařské rady ze dne 12. října 1928 jest mylný a neúplný, odporuje sám sobě, jest vybudován na pouhých domněnkách fakty nedoložených; že jest posudkem o fiktivní osobě obžalovaného, kterou si znalci, obžalovaného vůbec ani osobně nevyšetřivše, skonstroovali jen podle spisů, a jež není shodnou se skutečnou osobností obžalovaného, dále že posudek vykazuje zřejmé a podstatné vady, a že porotci byli by i při nepříznivém tom posudku pro obžalovaného došli k jinému úsudku o jeho příčetnosti, kdyby bylo vyhověno návrhům obhajoby na doplnění řízení. Pokud zmateční stížnost průvodní návrhy obhajoby cituje, pokud se týče vykládá odlišně od doslovu, jak jest uveden v protokole o hlavním přelíčení, netřeba k odchylkám těm přihlížeti, ježto pro zrušovací soud jest rozhodným jen ten doslov návrhů, jak byl přednesen porotnímu soudu a tak byl podkladem pro mezitímní nález, a jak je osvědčen protokolem o hlavním přelíčení. Podle toho bylo navrhováno: »1. budiž vyslechnut znovu otec obžalovaného o tom, proč svou ženu se 6 dětmi opustil, ačkoliv obžalovaný byl teprve 3 týdny starý, že se práci vyhýbal a že byl oddán pití alkoholu; 2. otec obžalovaného buď prohlédnut psychiatrem, který ať podá posudek, zda je duševně normální a zda jím byl v době, kdy přišel do chudobince v J., a zdali byl pijákem; 3. buďtež vyslechnuty sestry obžalovaného Marie T-ová a Justina K-ová o tom, že se otec o rodinu nestaral, že byl alkoholikem a že rodinu bez příčiny opustil. Tento svědecký materiál budiž předložen psychiatrovi, který podá posudek o duševním stavu otce obžalovaného; 4. buďtež slyšení jako svědci všichni členové soudní lékařské rady v Praze, která posudek v souzené trestní věci podala, o tom, že spisy studoval jen zpravodaj, který jim všechny spisy nepřečetl, nýbrž podal jen zprávu a posudek. Zpráva byla přizpůsobena posudku a není vyloučeno, že by členové soudní lékařské rady byli došli k jinému posudku, kdyby byl každý z nich spisy studoval. Bude také zjištěno, že zpravodaj neprostudoval důkladně všechny spisy, které jsou obsáhlé.« Podle doslovu čelily návrhy jednak k odstranění domněle nedostačujícího skutkového podkladu pro základní větu posudku, že »schází bezpečné doklady pro domněnku, že na obžalovaném lpí dědičná předúprava (praedisposice) váhou neodolně zatíživou«, jednak k zeslabení autoritativního významu posudku, jakým působil na porotce. Posudek, který zmateční stížnost napadá, jest vydán podle § 126 odst. 3 a 4 tr. ř. na základě zákona ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. Zákonem tím byly organisovány soudní lékařské rady jakožto nejvyšší instituce znalecké v oboru lékařské vědy a soudního lékařství; jejich posudkem byl nahrazen dřívější posudek lékařské fakulty; složení soudních lékařských rad, upravené článkem II § 1 odst. 2 a 3 citov. zákona, zaručuje přísně vědeckou a odbornou hodnotu posudku, takže v každém směru nahrazuje posudek fakultní a jest s ním rovnocenný. I tento instančně poslední znalecký posudek podléhá však přezkoumání soudu, jemuž má sloužiti za podklad jeho rozhodování, neboť § 126 odst. 3 tr. ř. ponechává soudu volnost žádati od soudní lékařské rady objasnění nebo dodatečný posudek, neposkytuje-li posudek

podaný soudní lékařskou radou úplné vysvětlení, po případě vyžádati si posudek jiné soudní lékařské rady. V souzeném případě použil porotní soud tohoto práva a vyžádal si ještě před hlavním přelíčením objasnění, proč soudní lékařská rada podala posudky aniž viděla obžalovaného, zda jeho pozorování nepotřebovala a zda by mohlo býti co na posudku změněno, kdyby obžalovaného viděla. Soudní lékařská rada podala vyjádření k těmto dotazům. A tyto skutečnosti jakož i doslov zákona jest míti na mysli při posuzování vhodnosti návrhů obhajoby jakož i otázky, zda zamítavým usnesením porotního soudu bylo porušeno právo obžalovaného domáhati se zjištění všeho, co slouží jeho obhajobě. Po objasnění podaném na dotaz soudní lékařskou radou považoval patrně porotní soud posudek za úplně vysvětlující trestný případ s hlediska trestní zodpovědnosti obžalovaného, neboť neshledal již potřebným ani vyžádati si nové objasnění, ani dodatečný posudek, po případě posudek jiné soudní lékařské rady. Avšak ani obhajoba neshledávala při hlavním přelíčení tento konečný posudek neúplným, případ ne zcela vyčerpávajícím, neúčinným průvodní návrh na dodatečné objasnění posudku soudní lékařské rady, po případě na jeho doplnění způsobem jediné podle § 126 odst. 3 tr. ř. přípustným. Obhajobě bylo volno dožadovati se objasnění nebo doplnění posudku formou otázek, jež by soudní lékařské radě bylo zodpověděti, kdyby porotní soud považoval doplnění vhodným a s hlediska zákonné obhajoby nutným, po případě dožadovati se posudku jiné soudní lékařské rady z důvodů zcela konkrétně uváděných; veškeré rozpory mezi posudkem brněnských psychiatrů a posudkem pražské soudní lékařské rady, domnělé a jen zmateční stížnosti tvrzené a ustrojené nejjasnosti, omyly a neúplnosti posudku, jež zmateční stížnost nyní shledává a obšírně vypočítává a dokazuje, jednak vůbec nejsou prováděním žádné zmatečnosti z oněch číselně v § 344 tr. ř. vypočtených, jednak stížnost vůbec přehlíží, že soudní lékařské radě podle zákona přísluší přezkoumání posudku znalců soudem již slyšených, že instančně stojí výše, že jest nejvyšší institucí znaleckou, a že tudíž odlišnost jejího názoru od mínění znalců dříve slyšených není proto ještě důkazem nesprávnosti úsudku právě jejího.

Pojato s tohoto hlediska nebyly návrhy stěžovatelovy vhodnými, by co změnilo na posudku soudní lékařské rady. Ale ani jinak nebylo toho druhu, by podstatným způsobem pozměnilo důkazní materiál, jenž byl při hlavním přelíčení probrán a shrnut jako základ pro úsudek porotců též ve směru zodpovědnosti obžalovaného za jeho trestné činy. Porotcům byly přečteny veškeré znalecké posudky, jež byly za trestního řízení podány o přičetnosti obžalovaného: 1. posudek lékařů znojemských, vyznívající v konečný úsudek, že obžalovaný jako člověk pocházející ze zdravé rodiny a bez pathologických známek jest »duševně normální a ani v době činu nebyl v přechodném pomnutí smyslů. Nic nemluví pro to, že byl čin spáchal v afektu. Nebylo tu ani příčin pro afekt samotný, ani nic nesvědčí pro to, že by byl čin z afektu spáchán (žádná amnesie). Čin sám byl spáchán s rozvahou po důkladné přípravě člověkem duševně normálním, ovšem mravně nízko stojícím.« Rovněž byl přečten

2. posudek brněnských psychiatrů, dospívající k závěru, že obžalovaný, »jenž pochází z rodiny dědičně značně zatížené, trpí vrozenou slabomyslností vyššího stupně (imbecillitas), kterážto duševně choroba obzvláště působením pubertálního dospívání vyvolává u něho zvláštní stavy psychomotorické dráždivosti, při níž představy phrenoleptické mocně se uplatňují a obžalovaného úplně zbavují volného užívání jeho i za obyčejných poměrů nedostatečného rozumu. V tomto stavu byl Oldřich F. v době všech tří za vinu mu kladených zločinů a přečinů, byl v době spáchání činů za vinu mu kladených zbaven volného užívání rozumu a nemůže ve smyslu trestního zákona § 2 písm. a) za tyto závažné skutky býti činěn zodpovědným.« Posléze byl přečten též 3. posudek pražské soudní lékařské rady, popírající shodu závěrů posudku brněnských lékařů s nálezem listin, ba i s jich nálezem (brněnských lékařů) vlastním, a dospívající k výroku, že při veškeré trestné činnosti obžalovaného, jež jest předmětem trestního řízení, schází podmínky trestnosti vylučující podle § 2 písm. a) — c) tr. zák. Stížnost nemůže se dovolávat okolnosti, že snad veřejným obžalobcem (což bylo jeho právem) přílišně byl zdůrazňován význam posudku soudní lékařské rady. Podle protokolovaného právního poučení předsedy porotního soudu bylo zdůrazněno a porotci upozorněni, že nejsou vázáni žádným posudkem, že každý z přečtených tří znaleckých posudků má pro ně jen cenu důkazu a nemusí proto ještě otázku znějící na nepřičetnost odpověděti záporně z důvodu, že posudek soudní lékařské rady označuje obžalovaného příčetným a za činy zodpovědným. Obvinění porotců, zmateční stížnosti vyslovené a ničím nedoložené, že rozhodovali, »aniž uvažovali, zdali jest úsudek (soudní lékařské rady) správný nebo ne«, není prováděním žádné zmatečnosti podle zákona, nýbrž jen pokusem otřásti důvěru ve správnost porotního výroku, ovšem pokusem, jenž jest prováděn způsobem zákonu neodpovídajícím. Pokud jde o průvodní návrh citovaný pod 4., porotní soud právem jej zamítl s odůvodněním, že »přezkoumání vnitřního postupu soudní lékařské rady jakožto orgánu zákonem zřízeného při podávání posudku považuje za nepřípustné, a autentičnost posudku jest nepochybná«. Je třeba jen zdůrazniti, že obhajoba onen návrh činivší patrně přehlédla, že jednací řád pro soudní lékařské rady jest zákonně upraven vládním nařízením ze dne 13. října 1927, čís. 154 sb. z. a n., a neuvědomila si ustanovení, zejména pokud se týče postupu při formulaci posudku, studiu spisů a hlasování o něm (§§ 9 a 11 citov. nař.). Jest proto nemístné, když obhajoba přímo obviňuje pražskou soudní lékařskou radu z ledabylosti, jakoby podala porotnímu soudu posudek bez náležité svědomitosti a znalosti spisů; pokud i zmateční stížnost ve stejném směru projevuje mínění, že zpravodaj soudní lékařské rady jen stručně přednesl ostatním členům své mínění o věci, nečetl jim spis a pak prostě bylo hlasováno, zdali mínění zpravodajovo souhlasí s názorem ostatních členů čili nic, a že tudíž ostatní členové rady spis ani nečetli, posudek samostatně nezpracovali a podali votum, neznajíce náležitě ani případ, o kterém hlasují, budiž jen upozorněno na § 9 citov. vládního nařízení, podle něhož zpravodaj podává na základě spisů pí-

semnou zprávu o písemný odůvodněný posudek ve formě usnesení rady, že zpráva tato i posudek se všemi spisy ještě před hlasováním jsou po vhodný čas vyloženy všem členům soudní lékařské rady k nahlédnutí a tím k prostudování, že se teprve potom hlasuje o posudku zpravodajově a podle § 10 téhož vlád. nař. při odchýlném mínění některého člena může býti toto odchýlné mínění rovněž písemně vypracováno. V souzeném případě posudek, který, ovšem bez oné písemné zprávy zpravodaje, jest součástí soudních spisů, byl usnesen jednomyslně odborníky, jichž svědecká zdatnost jest naprostou zárukou pečlivé a svědomité práce; v návrhu tvrzená nedbalost zpravodajova a ne dostačující svědomitost všech členů soudní lékařské rady, o níž sami všichni měli soudu vydati svědectví, jest jen ničím nedoložená insinuace, kterou nutno s důrazem odmítnouti.

Avšak ani návrhy směřující k podvrácení základu posudku o nedostatku dědičné praedisposice obžalovaného nebyly toho druhu, by jich vyhověním mohl býti podstatně změněn skutkový podklad, jenž porotcům sloužil za pramen k čerpání jich úsudku o vině a o trestní zodpovědnosti stěžovatelově, po případě nebylo tu ani zákonného důvodu a možnosti jim vyhověti. Nehledíc ani k formulaci oněch návrhů: »proč svou ženu se 6 dětmi opustil« (1), »zdali otec obžalovaného F. je duševně normální, zdali . . .« (2), která neodpovídá předpisu § 222 tr. ř., any průvody nejsou vedeny o určitých skutečnostech, nýbrž měly sloužiti teprve k zjišťování, zda určité skutečnosti tu jsou či nikoliv, byly dotyčné okolnosti dostačující měrou osvětleny a zjištěny řadou důkazů provedených porotním soudem. Že otec obžalovaného opustil četnou svoji rodinu a o ni se nestaral, bylo prokázáno četnickými zprávami, a sdělením správy školy a výpověďmi svědků, a nepotřebovala skutečnost tato, kterou i posudek lékařské rady běře za fakt, dalšího důkazu. Není rozhodnou okolností a nemá významu pro posouzení jeho případné přičetnosti, o níž sama jeho manželka nemá pramálných pochyb, zda tak učinil bez příčiny či z jakého důvodu, stejně i zda nerad pracoval. Ohledně tvrzeného jeho pijáctví nepotvrdil žádný ze svědků v tom směru vypovídajících, že otec obžalovaného byl alkoholikem, i když se svědci Fr. S. a Ed. F. zmiňují o jeho občasném pití. Také správa mor. zemského chorobince v J., kdež otec obžalovaného tráví svoje stáří, praví o něm, že pijákem není a nejeví náklonnosti k lihovinám. Významným mohlo by býti jen, zda byl snad oddán pití v době zplození obžalovaného; v tom směru však důkaz vůbec veden nebyl, opak toho dosvědčuje svědek Josef S. způsobem naprosto určitým. Hlavní těžiště oněch důkazních návrhů pod 1—3 spočívá však v návrhu na zkoumání duševního stavu otce obžalovaného a návrhy 1 a 3 sledují více méně jen opatření anamnestických dat za tím účelem. Osobou otce obžalovaného zabývali se již ve svém posudku i brněnští psychiatři, i soudní lékařská rada. Tato dospěla k úsudku, že, i když není vyloučeno, že obžalovaný mohl po otci zdědit náklonnosti k odchýlkám v citění a v sebevládě, prokázal přes to svým životem až do rozhodné doby schopnosti správného smýšlení, a to snad ve všech, pro jeho zájmy výdělečné i sociální nejdůležitějších směrech,

schopnost užívatí rozumu, jednati promyšleně, plánovitě, uvědoměle před činem i po činu, a že tudíž »schází bezpečné doklady pro domněnku, že na obžalovaném lpí dědičná předúprava (praedisposice) vahou neodolně zatěživou«. Soudní lékařská rada, podávající posudek na základě spisů, obsahujících též nutná šetření soudní i brněnských znalců v době pozorování obžalovaného v ústavě o případných vrozených jeho dispozicích, neshledala potřebným, by ve smyslu § 11 odst. 2 vlád. nařízení čís. 154/1927 sb. z. a n. žádala za doplňující šetření, a považovala takto veškeré anamnestické doklady otce obžalovaného i jeho samotného se týkající za úplně dostačující pro znalecký posudek. Návrhu obhajoby na výsledch Metoděje F-a a Marie T-ové nemohlo býti ostatně vyhověno z důvodu, že Metoděj F., byv již v přípravném vyšetřování jako svědek vyslýchán a použit výhody § 152 tr. ř., vzdal se svědectví a nově neprohlásil, že jest ochoten rozhodnutí to změnit, a že i svědkyně Marie T-ová vzdala se v přípravném vyšetřování svědectví a není dokladu o její ochotě vypovídati. Usnesením porotního soudu, kterým byly ony průvodní návrhy zamítnuty, nebyla tudíž nikterak porušena zásada trestního řízení, by věnována byla náležitá péče všem okolnostem, jež jsou příhodné pro obranu obžalovaného. Zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 3639.

Vzdání se opravného prostředku předpokládá, že si byl obžalovaný vědom možnosti napadati rozsudek opravnými prostředky a přes toto vědomí jasně a vážně prohlásil, že se této zákonné výhody vzdává; nejde o takové prohlášení, odchýlil-li se obžalovaný ihned po udělení právního poučení od dřívějšího prohlášení a na podání zmateční stížnosti trval.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm I 153/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 24. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechodem proti bezpečnosti života ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Především jest se obíratí otázkou, zda se vůbec lze zabývatí zmateční stížností, a nepřichází-li snad v úvahu předpis § 1 čís. 1 nov. k tr. ř. ohledně vzdání se zmateční stížnosti. V protokolu o hlavním přelíčení jest ovšem uvedeno, že se obžalovaný po vyhlášení rozsudku a po udělení právního poučení výslovně vzdal opravných prostředků, přijímaje trest; leč z dodatečné zprávy samosoudcovy vysvítá, že právní poučení nebylo obžalovanému uděleno před oním jeho prohlášením, nýbrž teprve po tom, když obhájce obžalovaného byl prohlásil, že ohla-